BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. balandžio 16 d.*

„Muitų sąjunga — Importo muitų išieškojimas a posteriori — Iš Taivano kilusio glifosato importas — Muitinės tarpininko pateiktas prašymas atsisakyti išieškoti importo muitus — Reglamento (EEB) Nr. 2913/92 239 straipsnis — Teisingumo išlyga — Ypatingos padėties buvimas — Prekių išleidimo į laisvą apyvartą deklaracija — Klaidingi prekių kilmės sertifikatai — Akivaizdaus aplaidumo sąvoka — Komisijos sprendimas, kuriuo atsisakymas išieškoti muitus pripažįstamas nepagrįstu“

Byloje T-576/11

Schenker Customs Agency BV, įsteigta Roterdame (Nyderlandai), atstovaujama advokatų J. Biermasz ir A. Jansen,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą L. Keppenne ir F. Wilman, vėliau A. Caeiros ir B.-R. Killmann, padedamų advokato Y. Van Gerven,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2011 m. liepos 27 d. Komisijos sprendimą C (2011) 5208 *final*, kuriuo konkrečiu atveju konstatuojama, kad nėra pagrįsta atsisakyti išieškoti importo muitus (atvejis REM 01/2010),

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Frimodt Nielsen, teisėjai F. Dehousse ir A. M. Collins (pranešėjas),

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. lapkričio 19 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: nyderlandų.

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

Glifosato importui taikoma antidempingo tvarka

1 Glifosatas yra medžiaga, sudaranti herbicidų, naudojamų žemės ūkyje žolei naikinti ir gyvenamiesiems bei pramonės rajonams tvarkyti, pagrindą.

2 1997 m. rugsėjo 4 d. Komisija priėmė reglamentą (EB) Nr. 1731/97, kuriuo tam tikriems [į Europos Sąjungą] importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės glifosatams nustatomas laikinasis antidempingo muitas (OL L 243, p. 7).

3 1998 m. vasario 16 d. Tarybos reglamentu (EN) Nr. 368/98, nustatančiu galutinį antidempingo muitą glifosato, kurio kilmės šalis Kinijos Liaudies Respublika, importui ir laikino muito galutinį surinkimą (OL L 47, p. 1), šiam importui buvo nustatytas 24 % galutinis antidempingo muitas.

4 1999 m. gruodžio 14 d. raštu Europos Bendrijų Komisija laikydamasi „tarpusavio pagalbos“ tvarkos pranešė valstybėms narėms apie įtarimus dėl galimų pažeidimų, susijusių su glifosato importu į Sąjungą. Rašte buvo pateikta Belgijos muitinės perduota informacija apie glifosato importą 1998 m. ir 1999 m., kurį deklaruojant kaip kilmės šalis buvo nurodytas Taivanas, tačiau nustatyta, kad tikroji kilmės šalis – Kinija. Minėtame rašte taip pat buvo Prancūzijos muitinės perduotos informacijos, susijusios su glifosato importu, kurį deklaruojant nurodytos klaidingos „tarifinės pozicijos“.

5 Šiame rašte Komisija taip pat nurodė, kad remdamasi informacija apie pasaulinę glifosato gamybą ir išanalizavusi šio produkto importo srautus ji įtaria, jog Kinijoje pagamintas glifosatas buvo pervežtas į trečiąsias šalis, kurios, nors nebuvo žinomos kaip glifosato gamintojos, vis dėlto nurodytos kaip šalys, eksportavusios į Sąjungą glifosatą panašiomis į Kinijoje pagaminto glifosato kainomis. Šia informacija grindžiami Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) įtarimai dėl galimų perkrovimo ar nepakankamo perdirbimo operacijų, kurios galėjo būti atliekamos Taivane, Tailande, Singapūre ir Malaizijoje.

6 Rašte buvo pateiktas su Belgijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos praneštais pažeidimais susijusių bendrovių sąrašas, taip pat sąrašas kelių Sąjungoje įsteigtų bendrovių, susijusių su Komisijos įtarimais dėl glifosato importo į Sąjungą, tarp kurių buvo ir šioje byloje aptariama glifosatą importuojanti bendrovė.

7 Galiausiai rašte Komisija paprašė valstybių narių būti atsargioms su glifosato importu ir atlikti patikrinimus, siekiant nustatyti galimus padirbtus kilmės sertifikatus. Ji taip pat paprašė pateikti komercinių bei transporto dokumentų ir 1998 m. bei 1999 m. importuoto glifosato, kuris buvo deklaruotas kaip kilęs iš Malaizijos, Singapūro, Tailando ir Taivano, kilmės sertifikatų kopijas.

8 2001 m. kovo 26 d. gavusi *European Glyphosate Association* prašymą Komisija 2001 m. gegužės 8 d. priėmė Reglamentą (EB) Nr. 909/2001, inicijuojantį tyrimą dėl tariamo antidempingo priemonių, įvestų Reglamentu Nr. 368/98 dėl importuojamo glifosato, kurio kilmės šalis yra Kinijos Liaudies Respublika, vengimo, importuojant glifosatą, siunčiamą iš Malaizijos arba Taivano, ir nustatantį reikalavimą registruoti tokį importą (OL L 127, p. 35; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 37 t., p. 249).

9 Po Komisijos tyrimo Europos Sąjungos Taryba 2002 m. sausio 28 d. priėmė Reglamentą (EB) Nr. 163/2002, išplečiantį galutinį antidempingo muito, nustatyto Reglamentu Nr. 368/98 Kinijos Liaudies Respublikos kilmės glifosato importui, taikymą iš Malaizijos ir Taivano siunčiamo glifosato importui, nepaisant to, ar yra nurodoma, kad jo kilmės šalys yra Malaizija ar Taivanas, ar ne, ir nutraukiantį tyrimą dėl vieno Malaizijos ir vieno Taivano importuojančių gamintojų (OL L 30, p. 1).

Glifosato išleidimo į laisvą apyvartą deklaracija, pateikta „Schenker Customs Agency“

10 Nuo 1999 m. vasario 19 d. iki 2001 m. liepos 19 d. ieškovė *Schenker Customs Agency BV* kaip muitinės tarpininkė Nyderlandų muitinei pateikė 52 į Sąjungą importuoto glifosato išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijas.

11 Pagal netiesioginį atstovavimą ieškovė parengė šias deklaracijas savo vardu, atstovaudama bendrovės *Biermann-Schenker L*^{da} , kurios komitentas buvo nagrinėjamą glifosatą importuojanti bendrovė, įsteigtos Portugalijoje (toliau – importuotojas), interesams.

12 Visose šiose deklaracijose buvo nurodyta, kad glifosato kilmės šalis yra Taivanas. Šios deklaracijos buvo parengtos remiantis, be kita ko, Taivano prekybos rūmų išduotais kilmės sertifikatais, patvirtinančiais, kad prekės kilmės šalis yra Taivanas; juos ieškovei pateikė importuotojas.

Portugalijos muitinės kontrolė

13 Gavusi 1999 m. gruodžio 14 d. Komisijos pranešimą pagal tarpusavio pagalbos programą ir informacijos iš Nyderlandų muitinės Portugalijos muitinė atliko patikrinimus ir importuotojo bei bendrovės *Biermann-Schenker*, kuri veikė kaip importuotojo agentė Portugalijoje, paprašė pateikti informacijos ir dokumentus.

14 Po šių patikrinimų Portugalijos muitinė nusprendė, kad, pirma, ieškovės pateiktas deklaracijas dėl laisvo išleidimo į apyvartą grindžiantys Taivano kilmės sertifikatai yra nepatikimi ir, antra, yra dokumentų, rodančių, jog importuotojas žinojo, kad importuojamo glifosato kilmės šalis yra Kinija. Šios išvados buvo išdėstytos ir 2002 m. spalio 18 d. Portugalijos muitinės parengtoje ataskaitoje. Ši ataskaita perduota OLAF, o ši ją 2002 m. lapkričio 8 d. perdavė Nyderlandų muitinei.

OLAF delegacija

15 Nyderlandų muitinės prašymu buvo sudaryta delegacija. Ją sudarė OLAF ir tam tikrų valstybių narių atstovai.

16 OLAF delegacija lankėsi Taivane nuo 2003 m. kovo 1 d. iki balandžio 1 d. ir šio vizito metu tyrė glifosato, deklaruoto kaip kilusio iš Taivano, tačiau įtariamo esant iš Kinijos, eksportą į Sąjungą. Šios delegacijos 2003 m. birželio 2 d. ataskaitoje konstatuojama, kad importuotojo į Sąjungą importuojamas glifosatas, kurio išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijose kaip kilmės šalis nurodomas Taivanas, iš tikrųjų buvo kilęs iš Kinijos.

17 Ataskaitoje paaiškinama, kad glifosatas buvo pervežamas iš Kinijos per Honkongą į Taivano Kaosiungo uostą, o iš jo prekės nukreipiamos į Sąjungą, pridedant naują konosamentą („bill of lading“) ir kilmės sertifikatus, gautus iš Taivano prekybos rūmų ir Taivano prekybos rūmų – Taipėjaus prekybos rūmų, pateikus netikras prekių kilmės deklaracijas.

Nyderlandų muitinės taikyta procedūra

18 2001 m. liepos 30 d., rugpjūčio 3 d., lapkričio 30 d. ir gruodžio 14 d. Nyderlandų muitinė atliko ieškovės patikrinimus. Per juos muitinė konstatavo, kad didžioji dalis nagrinėto importuoto glifosato buvo pakrauta Kinijoje ir laivais per Taivaną gabenama į Roterdamą (Nyderlandai).

19 Po šių patikrinimų Nyderlandų muitinė konstatavo, kad nagrinėjamo glifosato kilmės šalis iš tikrųjų buvo Kinija, o ne Taivanas, todėl jam turi būti taikomi antidempingo muitai, numatyti Reglamente Nr. 368/98. Šias išvadas apibendrinančią ataskaitą Nyderlandų muitinė parengė 2002 m. vasario 21 d. Šioje ataskaitoje, be kita ko, nurodyta, kad patikrinimai baigti 2002 m. vasario 11 d. pokalbiu su ieškovės atstovais, o kai muitinės inspektorius paprašė jų pateikti pastabas dėl patikrinimų rezultatų ir dėl galimų tolimesnių veiksmų arba pakeitimų, kuriuos būtų galima pasiūlyti šiuo klausimu, jie nepateikė atsakymo ir nurodė, kad laukia vidinio tyrimo rezultatų.

20 2002 m. vasario 13 d. gegužės 2 d. ir liepos 2 d. Nyderlandų muitinė išsiuntė ieškovei septynis reikalavimus sumokėti, jų bendra suma yra 1 696 303,17 euro ir atitinka antidempingo muitų sumą už glifosato, kurio išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijas ji buvo pateikusi nuo 1999 m. vasario 19 d. iki 2001 m. liepos 19 d., importą.

21 2002 m. gruodžio 9 d. ieškovė, remdamasi 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio [Bendrijos] [M]uitinės kodeksą (OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307, toliau – Muitinės kodeksas), 239 straipsniu pateikė Nyderlandų muitinei prašymą atsisakyti išieškoti antidempingo muitus, kuriuos sumokėti jai buvo pateikti reikalavimai. 2004 m. rugsėjo 9 d. muitinė atsisakė tenkinti šį prašymą ir patvirtino šį atsisakymą 2005 m. rugsėjo 6 d.

22 Ieškovė dėl šių sprendimų pateikė ieškinį *Rechtbank te Haarlem* (Harlemo apygardos teismas, Nyderlandai); šis teismas minėtus sprendimus patvirtino 2006 m. gruodžio 4 d. sprendimais.

23 Ieškovė dėl šių *Rechtbank te Haarlem* sprendimų pateikė apeliacinius skundus *Gerechthof te Amsterdam* (Amsterdamo apeliacinis teismas, Nyderlandai). Savo 2008 m. gruodžio 18 d. sprendimuose konstatavęs, kad ieškovės situacija panaši į tą, kuriai esant priimtas 2008 m. liepos 25 d. Sprendimas *C.A.S. / Komisija* (C-204/07 P, Rink., EU:C:2008:446), ir kad nors buvo tam tikro aplaidumo, ieškovės negalima kaltinti apgaule ar akivaizdžiu aplaidumu, *Gerechthof te Amsterdam* (Muitų skyrius) nusprendė, kad pagal 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio [M]uitinės kodekso įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3, toliau – Įgyvendinimo reglamentas), 905 straipsnį prašymą atsisakyti išieškoti reikia perduoti Komisijai. Todėl *Gerechthof te Amsterdam* pripažino apeliacinį skundą pagrįstu, panaikino *Rechtbank te Haarlem* sprendimus ir ginčijamus muitines sprendimus, kuriais buvo atmesti prašymai atsisakyti išieškoti muitus, ir pareikalavo, kad ši valdžios institucija perduotų bylą Komisijai.

24 2010 m. vasario 18 d. raštu Nyderlandų muitinė pagal Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnį perdavė bylos medžiagą Komisijai su prašymu, kad ši nuspręstų, ar būtų pagrįsta atsisakyti pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį išieškoti iš ieškovės reikalaujamus importo muitus.

25 Pagal Įgyvendinimo reglamento 906 a straipsnį Komisija pranešė ieškovei apie ketinimą priimti jai nepalankų sprendimą dėl jos prašymo atsisakyti išieškoti importo muitus ir pateikė savo prieštaravimus. 2011 m. birželio 1 d. ieškovė pateikė savo pastabas ir prieštaravimus.

26 Pastabose ieškovė iš esmės nurodo, kad Nyderlandų ir Taivano valdžios institucijų bei pačios Komisijos elgesys lėmė jos ypatingą padėtį, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį. Be to, ji ginčija Komisijos išvadas dėl akivaizdaus aplaidumo, susijusio konkrečiai su sąskaitomis, kuriose nurodytos papildomos pervežimo išlaidos, ir dokumentais, kuriuose pateikta informacija apie glifosato pakrovimą Kinijos Liaudies Respublikoje.

Ginčijamas sprendimas

27 2011 m. liepos 27 d., ieškovei ir Nyderlandų muitinei kelis kartus pasikeitus raštais ir pateikus papildomos informacijos, o ekspertų grupei atlikus Įgyvendinimo reglamento 907 straipsnyje numatytą tyrimą, Komisija priėmė Sprendimą C (2011) 5208 *final*, kuriuo konkrečiu atveju konstatavo, kad nėra pagrįsta atsisakyti išieškoti importo muitus (atvejis REM 01/2010) (toliau – ginčijamas sprendimas).

28 Ginčijamame sprendime Komisija išnagrinėjo dvi Muitinės kodekso 239 straipsnyje, siejamame su Įgyvendinimo reglamento 905 straipsniu, numatytas sąlygas, t. y. pirma, suinteresuotojo asmens padėtis turi būti ypatinga, palyginti su kitais tą pačią veiklą vykdančiais ūkio subjektais, ir, antra, suinteresuotojo asmens negalima apkaltinti apgavyste ar akivaizdžiu aplaidumu, kad būtų galima atsisakyti išieškoti muitus.

29 Dėl pirmosios sąlygos Komisija pirmiausia konstatavo, kad ieškovės padėtis nebuvo ypatinga dėl to, kad Taivano valdžios institucijos išdavė klaidingus kilmės sertifikatus, nes šios bylos aplinkybės priklauso Sąjungos antidempingo muitų sričiai, kurioje trečiųjų šalių valdžios institucijos neturi jokios kompetencijos. Antra, Komisija nusprendė, kad dėl savo pačios elgesio ieškovė neatsidūrė ypatingoje padėtyje, nes neturėjo jokios pareigos pranešti muitus privalantiems sumokėti asmenims apie tokią situaciją, kaip nagrinėjamoji šioje byloje. Be to, ji nurodė, kad 1999 m. gruodžio mėn. informavo valstybes nares apie įtarimus dėl sukčiavimo, susijusio su glifosato importu, o 2003 m. OLAF išsiuntė delegaciją į Taivaną. Trečia, Komisija nusprendė, kad dėl Nyderlandų valdžios institucijų, kurios iki nagrinėjamo importo ir išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijų pateikimo realiai nežinojo apie pažeidimus importuojant glifosatą, elgesio ieškovė neatsidūrė ypatingoje padėtyje.

30 Dėl antrosios sąlygos Komisija nurodė, kad šioje byloje taikytini teisės aktai nėra labai sudėtingi. Be to, ji nurodė, kad ieškovė buvo sąlyginai patyrusi kaip gerai veikianti muitinės tarpininkė, jau teikusi importuoto glifosato, įskaitant importuotą iš Kinijos, išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijas. Taip pat ji nusprendė, kad ieškovė nesiėmė visų reikiamų priemonių, kad įsitikintų jos pateiktų deklaracijų teisingumu, nes nesuabejojo tikrąja glifosato kilme matydama sąskaitas, kuriose nurodoma, kad prekės išsiųstos iš Šanchajaus (Kinija), ir nesutapimus, paneigiančius Taivano prekybos rūmų išduotus kilmės sertifikatus. Atsižvelgdama į šiuos veiksnius Komisija nusprendė, kad ieškovė neįrodė, jog ėmėsi atsargumo priemonių, kurių imtis paprastai reikalaujama iš patyrusio muitinės tarpininko, todėl antroji sąlyga, kad būtų leidžiama atsisakyti išieškoti, šioje byloje nėra tenkinama.

31 Tokiomis aplinkybėmis Komisija nusprendė, kad prašymas atsisakyti išieškoti importo muitus yra nepagrįstas.

Procesas ir šalių reikalavimai

32 Šį ieškovės ieškinį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2011 m. lapkričio 10 dieną.

33 Pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas paskirtas į šeštąją kolegiją ir jai atitinkamai perduota ši byla.

34 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (šeštoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

35 Per 2014 m. lapkričio 19 d. posėdį išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

36 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— pripažinti, kad prašymas atsisakyti išieškoti muitus yra pagrįstas,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

37 Per posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą ieškovė atsisakė antrojo reikalavimo, ir tai buvo įrašyta į posėdžio protokolą.

38 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

39 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo šešis pagrindus. Penki pirmieji ieškinio pagrindai susiję su aplinkybe, kad Komisija pažeidė Muitinės kodekso 239 straipsnį, nes neteisingai konstatavusi, jog ieškovės padėtis nebuvo ypatinga ir ši akivaizdžiai aplaidžiai elgėsi, ji klaidingai nusprendė, kad ieškovės prašymas atsisakyti išieškoti yra nepagrįstas. Šeštasis ieškinio pagrindas susijęs su ginčijamo sprendimo nepakankamu motyvavimu, nes minėtame sprendime neatsižvelgiama į visus ieškovės nurodytus faktus ir aplinkybes.

Pirminės pastabos dėl atsisakymo išieškoti importo muitus procedūros

40 Reikia pažymėti ypatingą Muitinės kodekso 239 straipsnyje numatyto mechanizmo, kuris patikslintas ir išplėtotas Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje, pobūdį.

41 Pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį „importo <...> muitai gali būti grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti susidarius padėtims <...>[,] sąlygotoms aplinkybių, kuriomis suinteresuoto asmens veiksmuose nematyti apgaulės arba akivaizdaus aplaidumo požymių“.

42 Ši nuostata išplėtota Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje, kuriame numatyta, kad valstybės narės valdžios institucijos, kurioms pateiktas prašymas atsisakyti išieškoti importo muitus, perduoda jį Komisijai, kad toks prašymas būtų išnagrinėtas taikant numatytą procedūrą, jeigu jis „paremtas įrodymais, dėl kurių gali susidaryti ypatinga situacija esant aplinkybėms, kuriomis suinteresuoto asmens negalima apkaltinti apgavyste ar akivaizdžiu aplaidumu“.

43 Jau buvo nuspręsta, kad importo muitų grąžinimo ar atsisakymo juos išieškoti procedūra siekiama užtikrinti, kad importo arba eksporto muitai būtų mokami *a posteriori* tik tuo atveju, kai toks mokėjimas yra pagrįstas ir atitinka pagrindinius principus, pavyzdžiui, teisėtų lūkesčių apsaugos principą (šiuo klausimu žr. 1999 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Söhl & Söhlke*, C-48/98, Rink., EU:C:1999:548, 54 punktą ir 2009 m. spalio 1 d. Nutarties *Agrar-Invest-Tatschl / Komisija*, C-552/08 P, Rink., EU:C:2009:605, 52 punktą).

44 Be to, iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad šis muitų grąžinimo ar atsisakymo juos išieškoti mechanizmas yra bendroji teisingumo išlyga, skirta, be kita ko, ypatingoms situacijoms (žr. 2006 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods / Komisija*, T-382/04, EU:T:2006:369, 42 punktą ir nurodytą teismų praktiką). Importo muitų grąžinimo ar atsisakymo juos išieškoti priemonė, galinti būti pritaikyta tik esant tam tikroms sąlygoms ir specialiai numatytais atvejais, yra normalios importo ir eksporto procedūros išimtis, todėl tokį grąžinimą ar atsisakymą išieškoti

numatančios nuostatos aiškintinos griežtai (2011 m. vasario 17 d. Sprendimo *Berel ir kt.*, C-78/10, Rink., EU:C:2011:93, 46 punktas; žr. minėto Sprendimo *Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods / Komisija*, EU:T:2006:369, 45 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

45 Sąlyga dėl ypatingos padėties buvimo, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, yra įrodyta, jei iš bylos aplinkybių matyti, kad muitus privalančio sumokėti asmens padėtis yra ypatinga, palyginti su kitais tą pačią veiklą vykdančiais subjektais, ir kad, nesant šių aplinkybių, jis nebūtų patyręs žalos, susijusios su atsižvelgimu *a posteriori* į importo muitus (šiuo klausimu žr. 1999 m. vasario 25 d. Sprendimo *Trans-Ex-Import*, C-86/97, Rink., EU:C:1999:95, 22 punktą ir 1998 m. vasario 19 d. Sprendimo *Eyckeler & Malt / Komisija*, T-42/96, Rink., EU:T:1998:40, 132 punktą).

46 Be to, norėdama nustatyti, ar bylos aplinkybės sudaro ypatingą padėtį, kuriai esant suinteresuotojo asmens veiksmuose nėra nei akivaizdaus aplaidumo, nei apgaulės, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, Komisija turi įvertinti visas svarbias faktines aplinkybes [dėl 1979 m. liepos 2 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1430/79 dėl importo ar eksporto muitų grąžinimo ar atsisakymo juos išieškoti (OL L 175, p. 1); pagal analogiją žr. 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *Hyper / Komisija*, T-205/99, Rink., EU:T:2002:189, 93 punktą).

47 Atsižvelgiant į pirma pateiktus vertinimus reikia išnagrinėti šalių šioje byloje pateiktus pagrindus ir argumentus.

Dėl penkių pirmųjų ieškinio pagrindų, susijusių su Muitinės kodekso 239 straipsnio pažeidimu

Dėl ypatingos padėties

48 Nurodydama savo pirmąjį ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės tvirtina, kad Komisija padarė teisės klaidą nusprendusi, kad jos padėtis nėra ypatinga, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, nes, pirma, Nyderlandų valdžios institucijos pateikė reikalavimus sumokėti jos prieš tai neišklausiusios ir pavėluotai pradėjo importo muitų išieškojimo procedūrą prieš importuotoją; antra, ji turėjo Nyderlanduose įsteigto muitinės tarpininko statusą, o tai tuo metu *de facto* reiškė pareigą netiesiogiai atstovauti nagrinėjamam klientui.

49 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Muitinės kodekso 239 straipsnyje ir Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje numatytos teisingumo išlygos vienintelis tikslas – kai yra tam tikros ypatingos aplinkybės ir, nesant akivaizdaus aplaidumo ar apgavystės, numatyti galimybę atleisti ūkio subjektus nuo privalomų sumokėti muitų, o ne leisti ginčyti patį reikalavimo sumokėti skolą muitinei principą ar su juo susijusią procedūrą. Iš tikrųjų Sąjungos muitų materialinės teisės taikymas priklauso išimtiniai nacionalinių muitinių kompetencijai (1993 m. liepos 6 d. Sprendimo *CT Control (Rotterdam) ir JCT Benelux / Komisija*, C-121/91 ir C-122/91, Rink., EU:C:1993:285, 45 punktas). Šių valdžios institucijų remiantis minėta teise priimti sprendimai gali būti skundžiami nacionaliniuose teismuose pagal Muitinės kodekso 243 straipsnį, o minėti nacionaliniai teismai gali kreiptis į Teisingumo Teismą pagal SESV 267 straipsnį (1998 m. liepos 16 d. Sprendimo *Kia Motors et Broekman Motorships / Komisija*, T-195/97, Rink., EU:T:1998:181, 36 punktas ir 2005 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Ricosmos / Komisija*, T-53/02, Rink., EU:T:2005:311, 165 punktas).

50 Taigi muitus privalantis sumokėti asmuo, kuris prašo panaikinti Komisijos sprendimą, priimtą po Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje numatytos procedūros, gali pagrįstai remtis tik pagrindais ir argumentais, kuriais būtų siekiama įrodyti jo ypatingą padėtį arba kad jo veiksmuose nebuvo akivaizdaus aplaidumo ar apgaulės. Toks asmuo šio sprendimo atžvilgiu negali nurodyti pagrindų ar argumentų, kuriais būtų siekiama įrodyti kompetentingų nacionalinės valdžios institucijų, įpareigojusių jį sumokėti ginčijamus muitus, sprendimų neteisėtumą (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 28 d. Nutarties *Schneider España de Informática / Komisija*, T-153/10, Rink., EU:T:2012:94, 30 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

51 Šioje byloje ieškovės argumentas, susijęs su tuo, kad Nyderlandų valdžios institucijos jai išsiuntė reikalavimus sumokėti nesuteikusios jai galimybės prieš tai tinkamai išdėstyti savo pastabas, iš esmės skirtas ginčyti šių valdžios institucijų atliktos procedūros, taigi ir po jos parengtų reikalavimų, teisėtumą. Vien aplinkybė, jog ieškovė nurodė šį argumentą Komisijai siekdama įrodyti, kad jos padėtis buvo ypatinga, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, yra nereikšminga nagrinėjant šį klausimą, nes Komisija, taikydama Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje numatytą procedūrą, nėra kompetentinga nagrinėti nacionalinės muitinės sprendimų teisėtumą. Iš to matyti, kad minėtas argumentas negali būti pripažintas pagrįstu šiuo ieškiniu ginčijant ginčijamą sprendimą.

52 Be to, Nyderlandų muitinės ieškovei pateikti reikalavimai sumokėti yra tik pranešimas apie šios institucijos atsižvelgimą *a posteriori* į esamą skolą muitinei, kuri pagal Muitinės kodekso 201 straipsnio 2 dalį atsirado priėmus ieškovės pateiktas deklaracijas. Be to, pagal Muitinės kodekso 201 straipsnio 3 dalį ieškovė buvo atsakinga už visos skolos sumokėjimą, įskaitant importo muitus, kurie nebuvo sumokėti dėl to, jog deklaracijose kaip importuoto glifosato kilmės šalis buvo nurodytas Taivanas, nors iš tikrųjų jo kilmės šalis buvo Kinija, todėl jam turėjo būti taikomi antidempingo muitai.

53 Kadangi *a posteriori* patikrinimai leido nustatyti, jog antidempingo muitai buvo netaikyti nepagrįstai, nacionalinės muitinės iš principo turėjo *a posteriori* išieškoti muitus, kurie nebuvo sumokėti importuojant (pagal analogiją žr. 1996 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Faroe Seafood ir kt.*, C-153/94 ir C-204/94, Rink., EU:C:1996:198, 16 punktą).

54 Be to, iš 2002 m. vasario 21 d. ataskaitos, kurią Nyderlandų muitinė parengė atlikusi ieškovės patikrinimus 2001 m. liepos 30 d., rugpjūčio 3 d., lapkričio 30 d. ir gruodžio 14 d., matyti, kad pokalbis su ieškovės atstovais dėl tyrimo užbaigimo įvyko 2002 m. vasario 11 d. Iš šios ataskaitos taip pat matyti, kad inspektorius pasiūlė ieškovės atstovams pateikti pastabas, tačiau jie nurodė, kad pirmiausia nori atlikti vidinį tyrimą. Iš bylos medžiagos matyti, kad vis dėlto Nyderlandų muitinė ir vėliau negavo atsakymų į inspektoriaus klausimus.

55 Dėl ieškovės argumentų, susijusių su Nyderlandų muitinės reikalavimų importuotojui vėlyvu pateikimu, reikia konstatuoti, kad jais iš esmės siekiama užginčyti Nyderlandų muitinės priimtus sprendimus, kurie buvo priimti taikant materialinę muitų teisę, o ne Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnyje numatytą procedūrą, kurią taikyti kompetentinga Komisija. Todėl šie argumentai negali būti pripažinti pagrįstais šiuo ieškiniu ginčijant ginčijamą sprendimą.

56 Be to, reikia priminti, kad pagal mitinės kodekso 201 straipsnio 3 dalį importo muitų skolininku laikomas deklarantas, o netiesioginio atstovavimo atveju – asmuo, dėl kurio interesų pateikiama muitinės deklaracija. Pagal Muitinės kodekso 213 straipsnį, jeigu vieną skolą muitinei privalo sumokėti keli asmenys, jie solidariai atsako už tokią skolą. Taigi negalima priekaištauti Nyderlandų muitinei, kad ji ieškovei, kaip muitinės tarpininkei, taigi muitų skolininkei, pateikė reikalavimus sumokėti. Aplinkybė, kad muitinė vėliau pateikė reikalavimus ir importuotojui, neturi reikšmės. Dėl aplinkybės, kad importuotojas bankrutavo neįvykdęs muitinės reikalavimų sumokėti ir nepalikęs ieškovei regreso teisės, yra su muitininko tarpininko veikla susijusios rizikos dalis. Iš to matyti, kad reikalavimų sumokėti pateikimas 2003 m. importuotojui ir ieškovės šiuo klausimu nurodytos aplinkybės nereiškia, kad ieškovė atsidūrė ypatingoje padėtyje, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

57 Dėl ieškovės argumento, jog ji atsidūrė ypatingoje padėtyje, nes pagal Nyderlanduose muitinės tarpininkams taikomą tvarką turėjo veikti kaip netiesioginė importuotojo atstovė, reikia konstatuoti, kad minėta tvarka reglamentuojama Nyderlandų muitinės procedūrų teisės.

58 Reikia priminti, kad pagal Muitinės kodekso 5 straipsnio 2 dalį atstovavimas muitinėje atliekant Muitinės kodekse nustatytus veiksmus ir formalumus gali būti tiesioginis, kai atstovas veikia kito asmens vardu ir dėl jo interesų, arba netiesioginis, kai atstovas veikia savo vardu, bet dėl kito asmens interesų. Pagal tą pačią nuostatą valstybės narės gali nustatyti apribojimą, kad teisę pateikti muitinės

deklaracijas turi tik asmuo, kuris privalo būti tos šalies teritorijoje savo verslu užsiimantis muitinės tarpininkas. Taigi Nyderlanduose taikoma tvarka, pagal kurią numatytas tiek tiesioginis, tiek netiesioginis atstovavimas, yra grindžiama viena iš valstybėms narėms pačiame Muitinės kodekse įtvirtintų galimybių. Kadangi ši tvarka, pagal kurią numatomos specialios taisyklės, kai deklaracijas teikia šioje šalyje veikiantis muitinės tarpininkas, taikoma visiems Nyderlanduose veikiantiems muitinės tarpininkams, ieškovė negali tvirtinti, kad dėl jos ji atsidūrė ypatingoje padėtyje, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

59 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, pirmąjį ieškovės pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

60 Nurodydama antrąjį ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės tvirtina, kad dėl Taivano prekybos rūmų, kurie išdavė klaidingus kilmės sertifikatus, elgesio ji atsidūrė ypatingoje padėtyje.

61 Pagal Muitinės kodekso 62 straipsnį deklarantas turi pateikti dokumentus ir duomenis, reikalingus, kad muitinė galėtų taikyti atitinkamą muitinės procedūrą, įskaitant tai, ar taikytini antidempingo muitai atsižvelgiant į prekių kilmę.

62 Šiuo klausimu reikia priminti teismų praktiką, pagal kurią pasitikėjimas kilmės sertifikatų, kurie, kaip paaiškėja yra netikri, padirbti ar negaliojantys, tikrumu, savaime nėra ypatinga padėtis, kuri pateisintų atsisakymą išieškoti muitus (2010 m. liepos 1 d. Nutarties *DSV Road / Komisija*, C-358/09 P, EU:C:2010:398, 81 punktas; pagal analogiją žr. 1984 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Van Gend & Loos et Expeditiebedrijf Bosman / Komisija*, 98/83 ir 230/83, Rink., EU:C:1984:342, 13 punktą ir 2001 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Kaufring ir kt. / Komisija*, T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 ir T-147/99, Rink., EU:T:2001:133, 234 punktą). Iš tikrųjų *a posteriori* tikrinimai būtų iš esmės nenaudingi, jei tokių sertifikatų panaudojimas savaime pateisintų atsisakymą išieškoti muitus. Priešingu atveju nebūtų skatinamas ūkio subjektų stropumas, o valstybės biudžetui tektų prisiimti riziką, kuri iš esmės turėtų tekti ūkio subjektams (šiuo klausimu žr. 1996 m. sausio 18 d. Sprendimo *SEIM*, C-446/93, Rink., EU:C:1996:10, 45 punktą).

63 Be to, iš teismų praktikos matyti, jog aplinkybė, kad valstybės narės muitinė muitus išieško *a posteriori*, kai vėliau šios šalies valdžios institucijai atlikus patikrinimą paaiškėja, kad kilmės sertifikatai negalioja, yra įprasta komercinė rizika, kurią kiekvienas informuotas ir žinantis teisės aktus ūkio subjektas turi prisiimti (pagal analogiją žr. 46 punkte minėto Sprendimo *Hyper / Komisija*, EU:T:2002:189, 114 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

64 Dėl Komisijos ir Tarybos reglamente nustatytų antidempingo muitų prekėms iš trečiosios šalies taip pat reikia priminti, kad šios trečiosios šalies valdžios institucijos visiškai nėra saistomos minėto reglamento įgyvendinimo ir neprivalo imtis jokios kontrolės ar priežiūros, todėl muitus privalantis sumokėti asmuo negali šių valdžios institucijų laikyti „kompetentingomis“ tam tikrais iš tokių Sąjungos teisės aktų kylančiais klausimais.

65 Nagrinėjamu atveju ieškovės parengtose deklaracijose Taivanas buvo nurodytas kaip importuojamo glifosato kilmės šalis. Grįsdama šias deklaracijas, kiek tai susiję su glifosato kilme, ieškovė nurodė Taivano prekybos rūmų išduotus kilmės sertifikatus, kuriuos jai perdavė importuotojas. Nyderlandų muitinei atlikus *a posteriori* patikrinimą paaiškėjo, kad šiuose sertifikatuose nenurodyta tikroji importuoto glifosato kilmė. Tačiau negalima tvirtinti, kad dėl paaiškėjusios aplinkybės, jog šie sertifikatai yra negaliojantys, ieškovė atsidūrė ypatingoje padėtyje. Tai, kad ji rėmėsi šiais sertifikatais grįsdama muitinėje deklaruojamų prekių kilmę, yra deklaranto pasirinkimas įgyvendinant savo pareigą deklaruoti muitinėje importuojamų prekių kilmę. Šis pasirinkimas neišvengiamai susijęs su muitinės tarpininko veiklos rizika, kuri ir tenka šiam tarpininkui, o ne valstybės biudžetui. Jei, kaip tvirtina ieškovė, šios aplinkybės turėtų būti vertinamos kaip aplinkybės, dėl kurių muitus privalantis sumokėti asmuo atsidūrė ypatingoje padėtyje, pateisinančioje atsisakymą išieškoti antidempingo muitus, ūkio subjektai būtų visiškai nesuinteresuoti įsitikinti muitinei pateiktų deklaracijų ir dokumentų tikrumu.

66 Pirma pateikti vertinimai negali būti paneigti ieškovės nurodytais Komisijos sprendimais, kuriuose dėl palankesnio režimo buvo nuspręsta, kad atsisakymas išieškoti pateisinamas dėl to, jog trečiosios šalies valdžios institucija, konkrečiai įgaliota pagal šį režimą, kelerius metus išduodavo netikrus kilmės sertifikatus ir nebuvo jokių *a posteriori* patikrinimų, o importuotojai, kurių veikloje nebuvo apgaulės arba aplaidumo, apie tai nežinojo.

67 Iš tikrųjų, kaip teisingai ginčijame sprendime nurodo Komisija, minėti sprendimai buvo priimti nagrinėjant palankesnius tarifų režimus, o juose pateikti vertinimai dėl trečiųjų šalių aktų negali būti pritaikyti šioje byloje, kurioje kalbama ne apie tokio režimo, o apie antidempingo muitų taikymą.

68 Be to, reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju nebuvo nustatyta, kiek ir kuo remiantis prekybos rūmai, kurie tariamai išdavė nagrinėjamus kilmės sertifikatus, gali būti laikomi kompetentinga valdžios institucija šiuo klausimu.

69 Taip pat reikia priminti teismų praktiką, pagal kurią nepalankesnio režimo atveju, įskaitant atvejus, kai turi būti taikomi antidempingo muitai, trečiosios šalies valdžios institucijų išduoti sertifikatai neturi jokios reikšmės nagrinėjamai nelengvatinei prekių kilmei (šiuo klausimu žr. 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *HIT Trading et Berkman Forwarding / Komisija*, T-191/09, EU:T:2010:535, 43 punktą).

70 Atsižvelgiant į pateiktus vertinimus, antrąjį ieškovės pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

71 Nurodydama trečiąjį ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės tvirtina, kad Komisija nepagrįstai nusprendė, jog jos pačios elgesys, kuris rodo netinkamą jos koordinavimo ir priežiūros pareigų vykdymą, kalbant apie tyrimus nagrinėjamu atveju, neįstūmė ieškovės į ypatingą padėtį, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

72 Reikia pažymėti, kad taikant Reglamentu Nr. 368/98 nustatytus antidempingo muitus, apie kurių vengimą sužinojusi Nyderlandų muitinė pateikė reikalavimus sumokėti, Komisijos kompetencija yra labiau ribota nei byloje, kurioje priimtas ieškovės nurodytas šio sprendimo 23 punkte minėtas Sprendimas *C.A.S. / Komisija* (EU:C:2008:446), nagrinėta kompetencija. Iš tikrųjų toje byloje Komisija turėjo specialių pareigų, nustatytų asociacijos susitarime su trečiosiomis šalimis, kuriame taip pat buvo numatytos jos išimtinės teisės, kad galėtų įvykdyti tas pareigas. Tačiau pareiga taikyti antidempingo muitus atitinkamam importui iš esmės tenka valstybių narių muitinėms. Vis dėlto Komisijai, apskritai kaip Sąjungos sutarčių ir antrinės teisės sergėtojai ir konkrečiai kaip pagrindinei Sąjungos muitų teisės taikymą kontroliuojančiai institucijai, tenka koordinavimo ir priežiūros pareigos, ypač atliekant tyrimus dėl galimų pažeidimų.

73 Nagrinėjamu atveju visų pirma Komisija 1999 m. gruodžio 14 d. laikydamasi tarpusavio pagalbos tvarkos pateikė valstybėms narėms turėtą informaciją apie galimą vengimą mokėti antidempingo muitus už importuojamą Kinijos kilmės glifosatą.

74 Vėliau, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 13–15 punktuose, Komisija būtent per OLAF padėjo Portugalijos ir Nyderlandų muitinėms atlikti tyrimą, koordinuodama šių pastangas, taip pat pateikdama joms atlikus tyrimus gautą reikšmingą informaciją. Atlikus šiuos koordinavimo darbus buvo suformuota OLAF tyrimų delegacija, kuri nuvyko į Taivaną.

75 Galiausiai Komisija priėmė Reglamentą Nr. 909/2001, kuriuo pradėjo savo pačios tyrimą dėl vengimo mokėti antidempingo muitus, nustatytus Kinijos kilmės glifosatui. Po šio tyrimo Taryba priėmė Reglamentą Nr. 163/2002, išplečiantį galutinį antidempingo muito, nustatyto Kinijos Liaudies Respublikos kilmės glifosato importui, taikymą iš Malaizijos ir Taivano siunčiamo glifosato importui.

76 Taigi, priešingai, nei tvirtina ieškovė, iš bylos faktinių aplinkybių matyti, kad Komisija taikė procedūras arba būtent jai padedant po įvairių nacionalinės valdžios institucijų ir OLAF tyrimų etapų galiausiai buvo atskleista informacija dėl galimo vengimo.

77 Be to, reikia pažymėti, kad tarp Komisijai nustatytų pareigų nėra pareigos pranešti importuotojams ar muitinės tarpininkams apie jos turimą informaciją arba juos įspėti, kai kyla abejonių dėl jų veiksmų, ir tai patvirtinta teismų praktikoje (šiuo klausimu žr. 46 punkte minėto Sprendimo *Hyper / Komisija*, EU:T:2002:189, 126 punktą). Todėl Komisija vykdė savo priežiūros ir koordinavimo pareigas įgyvendinant reglamentą, nustatantį šiuo atveju taikytinus antidempingo muitus.

78 Be to, akivaizdu, kad nacionalinės valdžios institucijos tyrimus pradėjo po Komisijos įsikišimo, laikantis tarpusavio pagalbos tvarkos, kai ši institucija 1999 m. gruodžio 14 d. pranešimu valstybėms narėms perdavė gautą informaciją apie atskirus pažeidimus, apie kuriuos pranešė dvi valstybės narės, ir apie savo įtarimus, kurių turėjo remdamasi turima bendra informacija.

79 Tai, kad 52 ieškovės deklaracijos buvo pateiktos dar nepasibaigus įvairiems nacionaliniams ir OLAF tyrimams, negali būti laikoma netinkamu Komisijos elgesiu šioje situacijoje.

80 Taigi Komisija ginčijamame sprendime teisingai nusprendė, kad jos elgesys neįstūmė ieškovės į ypatingą padėtį, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

81 Todėl trečiasis ieškovės pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

82 Nurodydama ketvirtąjį ieškinio pagrindą ieškovė tvirtina, jog Komisija neteisingai nusprendė, kad ji neatsidūrė ypatingoje padėtyje dėl pavėluoto Nyderlandų muitinės reagavimo ir kad tinkamai nebendradarbiavo per tyrimus dėl glifosato importo.

83 Šuo klausimu reikia priminti, kad iš teismų praktikos matyti, jog kai muitinė realiai nežino apie su importu susijusius pažeidimus ir nėra taip, kad ji sąmoningai leidžia šiems pažeidimams tęstis, kad galėtų lengviau juos nutraukti, dėl aplinkybės, kad ji priima deklaracijas, susijusias su šiuo importu, muitus privalantis sumokėti asmuo neatsiduria ypatingoje padėtyje, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį (šiuo klausimu žr. 69 punkte minėto Sprendimo *HIT Trading et Berkman Forwarding / Komisija*, EU:T:2010:535, 101 ir 102 punktus).

84 Nagrinėjamu atveju, pirma, iš 1999 m. gruodžio 14 d. Komisijos rašto matyti, kad ši institucija turėjo tam tikros bendros informacijos ir Belgijos bei Prancūzijos valdžios institucijų pateiktus pavyzdžius, kuriuos perdavė valstybėms narėms, kad šios valdžios institucijos galėtų atlikti tyrimus ir nustatyti galimus vengimo veiksmus.

85 Reikia konstatuoti, kad savo rašte Komisija prašė nacionalinių valdžios institucijų būti atsargioms ir surinkti papildomos informacijos. Vis dėlto, nors glifosatą importuojančių bendrovių sąrašas buvo pridėtas, šio rašto turinys nepateikia pakankamai konkrečių nuorodų apie bendroves, dėl kurių pačių ar dėl šių bendrovių sandorių nacionalinės valdžios institucijos pagrįstai galėtų nedelsiant vykdyti specialius veiksmus.

86 Antra, šioje byloje nekalbama apie lengvatinius režimus arba sandorius pagal asociacijų susitarimus ar sutartis, numatančias šiuo klausimu atsakingų kompetentingų valdžios institucijų taikytinas specialias priežiūros sistemas. Dėl pagal bendrąją sistemą vykdomo importo, kuriam taikomas antidempingo muitas, tiek Komisija, tiek nacionalinės muitinės turi rūpestingumo ir priežiūros pareigą, kad Sąjungos teisė būtų taikoma. Vis dėlto ši pareiga nereiškia, kad turėdamos tokią informaciją, kokia buvo pateikta 1999 m. gruodžio 14 d. rašte, nacionalinės muitinės turi imtis fizinio ir sistemingo visų rašte minėtų bendrovių glifosato siuntų, atvykstančių į Sąjungos muitines, tikrinimo. Taip pat atsižvelgiant į rašte pateiktos informacijos bendrą pobūdį, muitinės neprivalėjo įspėti minėtų bendrovių.

87 Priešingai, nei remdamasi 1999 m. rugsėjo 7 d. Sprendimu *De Haan* (C-61/98, Rink., EU:C:1999:393) tvirtina ieškovė, šios bylos faktinės aplinkybės neleidžia daryti išvados, kad gavusi 1999 m. gruodžio 14 d. raštą Nyderlandų muitinė turėjo tikslios informacijos apie ieškovės pateiktose deklaracijose nustatytus pažeidimus ir kad vis dėlto ji sąmoningai leido ieškovei ir toliau teikti šias deklaracijas. Be

to, iš tos pačios teismų praktikos matyti, kad gavusi informacijos apie galimą sukčiavimą muitinė neprivalo įspėti ūkio subjekto apie tai, kad jam dėl šio sukčiavimo gali tekti sumokėti muitus, net jei šio ūkio subjekto veikla yra sąžininga (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *De Haan*, EU:C:1999:393, 36 punktą).

88 Trečia, iš bylos medžiagos matyti, kad Nyderlandų muitinė pirmą ieškovės patikrinimą atliko 2001 m. liepos 30 d., t. y. praėjus kelioms dienoms po to, kai liepos 19 d. buvo pateiktos ginčijamos deklaracijos. Tačiau, kaip matyti iš šios muitinės 2002 m. vasario 21 d. ataskaitos, tik po ieškovės patikrinimų ji konstatavo pažeidimus, kuriais remiantis buvo pateikti reikalavimai sumokėti.

89 Taip pat iš bylos medžiagos matyti, kad informaciją, kurią Nyderlandų valdžios institucijos gavo atlikdamos tyrimus, buvo perduota Komisijai, o ši ją perdavė Portugalijos muitinei. Taip pat Nyderlandų muitinės prašymu buvo pradėtas OLAF tyrimas, įskaitant delegaciją į Taivaną. Šie duomenys patvirtina Nyderlandų muitinės aktyvumą pačiai atliekant tyrimus dėl įtariamo sukčiavimo, koordinuojamus su kitomis muitinėmis ir OLAF.

90 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, jog Komisija pagrįstai nusprendė, kad Nyderlandų muitinės elgesys neįstūmė ieškovės į ypatingą padėtį, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

91 Todėl ketvirtasis ieškovės nurodytas pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

92 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad Komisija nepadarė jokios teisės klaidos, kai ginčijamame sprendime nusprendė, kad nė viena ieškovės nurodyta aplinkybė negalėjo jos įstumti į ypatingą padėtį, todėl šioje byloje nėra tenkinama pirmoji iš dviejų Muitinės kodekso 239 straipsnyje nustatytų kumuliacinių sąlygų.

Dėl apgaulės ar akivaizdaus aplaidumo buvimo

93 Nurodydama penktąjį ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės ginčija Komisijos vertinimą dėl tariamo jos aplaidumo, dėl kurio nusprendė, kad šioje byloje nėra tenkinama antroji Muitinės kodekso 239 straipsnyje numatyta sąlyga.

94 Iš Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnio 3 dalies matyti, kad norėdama įvertinti Muitinės kodekso 239 straipsnyje numatytas sąlygas Komisija turi išnagrinėti visas reikšmingas aplinkybes, įskaitant susijusias su atitinkamo ūkio subjekto elgesiu, pirmiausia jo profesine patirtimi, sąžiningumu ir uolumu.

95 Šiuo klausimu reikia priminti nusistovėjusią teismų praktiką, pagal kurią norint nustatyti, ar yra akivaizdaus aplaidumo, kaip jis suprantamas pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, požymių, visų pirma reikia atsižvelgti į nuostatų, dėl kurių nevykdymo atsiranda skola muitinei, sudėtingumą ir į ūkio subjekto profesinę patirtį bei rūpestingumą (žr. 2005 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Common Market Fertilizers / Komisija*, T-134/03 ir T-135/03, Rink., EU:T:2005:339, 135 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

96 Atsižvelgiant į šiuos principus reikia išnagrinėti aplinkybes, į kurias Komisija atsižvelgė vertindama Muitinės kodekso 239 straipsnyje nustatytos antrosios sąlygos buvimą.

97 Kadangi Komisijos išvada, kad šioje byloje taikytinos nuostatos nėra sudėtingos, nebuvo ginčijama, reikia išnagrinėti du kitus kriterijus, kuriais minėta institucija rėmėsi ginčijamame sprendime.

98 Dėl kriterijaus, susijusio su ūkio subjekto profesine patirtimi, reikia išnagrinėti, ar didžiąją ūkio subjekto veiklos dalį sudaro importo ir eksporto operacijos ir ar jis jau įgijo tam tikros šių operacijų vykdymo patirties (95 punkte minėto Sprendimo *Common Market Fertilizers / Komisija*, EU:T:2005:339, 140 punktas).

99 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad, kaip ginčijamo sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, ir to ieškovė neginčijo, pastaroji yra muitinės tarpininkė nuo 1971 m., o tai reiškia, kad ji buvo patyrusi vykdyti eksporto ir importo į Sąjungą operacijas. Iš to matyti, kad antidempingo muitų tvarkos ypatumai negalėjo būti jai nežinomi, juo labiau kad, kaip ginčijamame sprendime konstatavo Komisija, nagrinėjamu atveju taikoma speciali tvarka yra visiškai nesudėtinga.

100 Be to, kaip ginčijamo sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, ir ieškovė to neginčijo, tuo metu, kai pateikė ginčijamas išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijas, ieškovė jau buvo pateikusi jas dėl glifosato, įskaitant Kinijos kilmės glifosatą, importo už tą patį kaip nagrinėjamas šiuo atveju klientą, t. y. importuotoją. Komisija minėtame sprendime taip pat nurodo, kad 1997 m. spalio ir lapkričio mėn., netrukus po to, kai 1997 m. rugsėjo 6 d. įsigaliojo Reglamentas Nr. 1731/97, nustatantis laikinus antidempingo muitus už Kinijos kilmės glifosato importą, ieškovė tris kartus už importuotoją pateikė deklaracijas dėl Singapūro kilmės glifosato importo.

101 Todėl taikydama Muitinės kodekso 239 straipsnį Komisija pagrįstai pripažino ieškovę patyrusiu ūkio subjektu.

102 Dėl tariamo ieškovės rūpestingumo pirmiausia reikia pažymėti, kad iš Muitinės kodekso 62 straipsnio matyti, jog muitinei pateiktose deklaracijose turi būti pateikta informacija ir visi dokumentai, reikalingi taikyti nuostatoms, reglamentuojančioms muitinės, kuriai deklaruojamos prekės, procedūros atlikimo tvarką. Be to, pagal Įgyvendinimo reglamento 199 straipsnį ir šio reglamento 37 priedą deklaranto pasirašytos deklaracijos pateikimas muitinei reiškia įsipareigojimą dėl deklaracijoje pateiktų duomenų tikslumo ir pridėtų dokumentų autentiškumo.

103 Be to, iš Muitinės kodekso 5 straipsnyje numatytos netiesioginio atstovavimo tvarkos matyti, kad netiesioginis atstovas, kai veikia savo vardu, yra atsakingas už muitinei pateikiamas deklaracijas, net jei tai daro dėl kito asmens interesų.

104 Šiuo klausimu iš teismų praktikos matyti, kad, atsižvelgiant į muitinės tarpininko funkcijų prigimtį, jam kyla atsakomybė tiek dėl importo muitų sumokėjimo, tiek dėl jo muitinei pateiktų dokumentų teisėtumo (49 punkte minėto Sprendimo *CT Control (Rotterdam) et JCT Benelux / Komisija*, EU:C:1993:285, 37 punktas ir 2000 m. sausio 18 d. Sprendimo *Mehibas Dordtselaan / Komisija*, T-290/97, Rink., EU:T:2000:8, 83 punktas).

105 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija atsižvelgė į toliau nurodomą informaciją. Pirmiausia Komisija ginčijamo sprendimo 56 ir 57 konstatuojamosiose dalyse nurodė, kad atlikusi patikrinimus ieškovės patalpose Nyderlandų muitinė konstatavo, jog sąskaitos už pervežimą, kuriose kaip išvykimo uostas nurodomas Šanchajus (Kinija), buvo pridėtos prie 2000 m. gegužės 8 d. birželio 26 d. ir rugpjūčio 24 d. deklaracijų. Neginčijama, kad šios sąskaitos susijusios su išlaidomis importuojant glifosatą, kuris buvo deklaruojamas nagrinėjamose deklaracijose, ir kad jose kaip išvykimo uostas nurodytas Šanchajus. Šiuo atveju nėra reikšminga, ar tai yra pradinės, ar pervežimo išlaidos, nes iš šios informacijos galima daryti aiškią išvadą, kad glifosatas buvo išsiųstas iš Šanchajaus uosto.

106 Antra, Komisija ginčijamo sprendimo 58 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad Kinijoje įsteigtų bendrovių sudaryti pakuočių turinio aprašai buvo pridėti prie trijų 2000 m. gegužės 8 d. birželio 26 d. ir rugpjūčio 24 d. deklaracijų. Tačiau neginčijama, kad šie pakuočių turinio aprašai sutampa su aptariamose deklaracijose nurodytomis glifosato siuntomis, dėl kurių buvo gauti konosamentai,

kuriuose kaip gavimo vieta ir pakrovimo uostas nurodytas Kaosiungas (Taivanas), bei Taivano prekybos rūmų išduoti kilmės sertifikatai. Be to, reikia konstatuoti, kad šiose trijose deklaracijose Kinija nurodoma kaip prekių išsiuntimo šalis, ir to ieškovė neginčija.

107 Trečia, Komisija ginčijamo sprendimo 61 konstatuojamojoje dalyje nurodė pačių kilmės sertifikatų trūkumus, kurie buvo nustatyti per nacionalines procedūras Nyderlanduose. Iš Nyderlandų muitinės bylos medžiagos ir ginčijamų kilmės sertifikatų kopijų, kurias pateikė ieškovė, matyti, kad šiuose sertifikatuose yra trūkumų, pavyzdžiui, nėra datų ar registro numerių, tie patys registro numeriai suteikti skirtingų datų sertifikatams, registro numeriai tame pačiame sertifikate dubliuojasi arba spaudo „originalas“ yra tik ant kelių sertifikatų.

108 Galiausiai, kaip ginčijamo sprendimo 54 konstatuojamojoje dalyje nurodė Komisija, reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad ieškovė buvo pateikusi Kinijos kilmės glifosato išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijas importuotojo sąskaita dar prieš Reglamento Nr. 1731/97, kuriuo importuojamiems minėtos šalies kilmės glifosatams nustatomas laikinasis antidempingo muitas, įsigaliojimą, nors iškart po šios datos importuotojas pakeitė šalį, iš kurios importavo glifosatą.

109 Taigi, atsižvelgiant į nurodytą informaciją, negalima priekaištauti Komisijai dėl jos išvados, kad patyręs muitinės tarpininkas, kaip antai ieškovė, turėjo bent jau suabejoti dėl realios importuojamo glifosato kilmės.

110 Be to, jei ieškovė, kaip pati nurodo, iki deklaracijų pateikimo muitinei net nenagrinėjo ar negalėjo susipažinti su sąskaitomis ir pakuočių turinio aprašais, susijusiais su aptariamomis deklaracijomis, nors pagal Įgyvendinimo reglamento 199 straipsnį ji kaip deklarantė yra atsakinga už šiose deklaracijose pateiktos informacijos turinį, jos aplaidumas dar akivaizdesnis. Šiuo klausimu, kaip teisingai tvirtina Komisija, ieškovės vidinės procedūros rengiant deklaracijas ir sudarant atitinkamus dokumentus, taip pat jos grupės bendrovių struktūros ypatybės negali būti priežastys, leidžiančios jai nevykdyti muitinės tarpininkui tenkančių pareigų ir visus nuostolius perkelti Sąjungos biudžetui.

111 Bet kuriuo atveju, jei ieškovė gavo su deklaracijomis, kurias jau buvo pateikusi, susijusius dokumentus, iš kurių matyti, kad buvo deklaruoti neteisingi duomenys, visų pirma susiję su importuotų prekių kilme, ji bent jau galėjo ištaisyti šias deklaracijas ar imtis priemonių, kad išvengtų netikslumų pasikartojimo ateityje.

112 Be to, ieškovė negali remtis aplinkybe, kad deklaracijas pateikė tik laikydamasi savo kliento duotų instrukcijų ir remdamasi dokumentais, kuriuos šis jai pateikė, nes už deklaracijų tikslumą ir teisingumą atsako tik ji viena, kaip muitinės tarpininkė. Iš tikrųjų, kaip matyti iš šio sprendimo 104 nurodytos teismų praktikos, muitinės tarpininkas negali remtis savo kliento veiksmais, kad pateisintų atsisakymą išieškoti importo muitus.

113 Ieškovės argumentai, kuriais ji siekia akivaizdaus aplaidumo ar apgaulės sąlygą, numatytą Muitinės kodekso 239 straipsnyje, susieti su *force majeure* koncepcija, turi būti atmesti remiantis Įgyvendinimo reglamento 905 straipsniu ir šio sprendimo 95 punkte nurodyta teismų praktika, kurie apibrėžia šiai sąlygai nagrinėti reikšmingą informaciją.

114 Be to, ieškovė negali remtis vertinimais, dėl kurių *Gerechthof te Amsterdam* panaikino *Rechtbank te Haarlem* sprendimą. Iš tikrųjų pagal šiuos vertinimus būtent Komisija pagal Įgyvendinimo reglamento 905 straipsnį turi priimti sprendimą dėl atsisakymo išieškoti muitus pagrįstumo. Todėl *Gerechthof te Amsterdam* nusprendė, kad byla turi būti perduota Komisijai. O šios institucijos priimto sprendimo teisėtumą vertina Bendrasis Teismas.

115 Iš to matyti, kad, naudodamasi turima diskrecija ir atsižvelgdama į visą šioje byloje reikšmingą informaciją, konkrečiai, kiek tai susiję su nagrinėjamų normų nesudėtingumu, ieškovės patirtimi ir informacija, rodančia ieškovės aplaidumą, Komisija nepadarė teisės klaidos nuspręsdama, kad Muitinės kodekso 239 straipsnyje numatyta antroji sąlyga, susijusi su akivaizdžiu aplaidumu ir apgaule, šioje byloje nebuvo tenkinama.

116 Todėl penktasis ieškovės nurodytas pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl šeštojo ieškinio pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti nesilaikymu

117 Nurodydama šeštąjį ieškinio pagrindą ieškovė iš esmės tvirtina, kad ginčijamas sprendimas yra nepakankamai motyvuotas dėl tam tikros jos nurodytos informacijos, konkrečiai susijusios su Komisijos, Nyderlandų ir Taivano valdžios institucijų elgesiu.

118 Iš teismų praktikos matyti, kad motyvavimas, reikalaujamas pagal SESV 296 straipsnį, turi atitikti atitinkamo teisės akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai parodyti institucijos, priėmusios ginčijamą aktą, argumentus taip, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės priežastis, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę. Nereikalaujama, kad motyvai apimtų visas faktines ir teisines aplinkybes, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir aplinkybes bei atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą (žr. 2009 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Komisija / Italija ir Wam*, C-494/06 P, Rink., EU:C:2009:272, 48 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

119 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija nagrinėjo ieškovės 2011 m. birželio 1 d. pastabose nurodytus argumentus, apibendrintus šio sprendimo 26 punkte.

120 Iš tikrųjų ginčijamame sprendime Komisija paaiškino, kodėl nusprendė, kad jos elgesys neįstūmė ieškovės į ypatingą padėtį. Ji taip pat nurodė, kad neturi pareigos prižiūrėti Taivano prekybos rūmų sertifikatų išdavimą ar informuoti glifosato importuotojus apie savo įtarimus. Ji taip pat aprašė savo bendrus veiksmus su nacionalinėmis muitinėms atliekant tyrimus dėl glifosato importo. Komisija taip pat išdėstė savo nuomonę dėl *Gerechthof te Amsterdam* pastabų dėl Teisingumo Teismo praktikos.

121 Komisija ginčijamame sprendime taip pat nurodė priežastis, dėl kurių nusprendė, kad nei Taivano prekybos rūmų, nei Nyderlandų valdžios institucijų elgesys neįstūmė ieškovės į ypatingą padėtį, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį.

122 Be to, ginčijamame sprendime ji išanalizavo informaciją, kurią laikė reikšminga sprendžiant, ar tenkinama Muitinės kodekso 239 straipsnyje numatyta sąlyga, ir nurodė, kad ieškovė nesiėmė atsargumo priemonių, kurių imtis paprastai reikalaujama iš patyrusio muitinės tarpininko.

123 Taigi ginčijamame sprendime aiškiai nurodyti argumentai, dėl kurių Komisija nusprendė, kad ieškovės padėtis nebuvo ypatinga, kaip tai suprantama pagal Muitinės kodekso 239 straipsnį, ir kad šiame straipsnyje numatyta sąlyga dėl akivaizdaus aplaidumo ir apgaulės nebuvo tenkinama.

124 Iš to matyti, kad ieškovės pateiktas šeštasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

125 Taigi visas ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

126 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, reikia jai nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas, kaip to prašė Komisija.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Nurodyti *Schenker Customs Agency BV* padengti savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Paskelbta 2015 m. balandžio 16 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.